

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΚΑΘΡΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΥΠΟ ΛΕΟΝ ΔΑΜΠΡΥ

Ὁ Καθηγητὴς Ροδιέ, ὁ διάσημος ὀρυκτολόγος ἀφοῦ διέδραμεν εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν τὰ ὄρη τοῦ Νιέβεβελδ καὶ τοῦ Δράκενμπεργ εἰς τὰ ὅποια ἔκαμε καὶ ἐνδιαφερούσας ἀνακαλύψεις ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ μακρύτερον τὰς ἐρεῦνας του. Ἀφοῦ ἐφοδιάσθη μὲ ὅλα νὰ ἀναγκαιοῦνται δι' ἓνα τόσον μεγάλον ταξίδιον καὶ μάλιστα εἰς ἀγνώστους περιοχὰς ἐγκατέλειπε τὸ Ἀκρωτήριον συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δεκαεξαετῆ υἱόν του Παῦλον καὶ μίαν συνοδείαν ἀπὸ ἕξι Κάφρους.

Ἡ περιοχὴ αὕτη ἔχει ἓνα ὀρυκτολογικὸν πλοῦτον οὐχὶ τυχαῖον καὶ ὁ Ροδιέ ἤλιξεν νὰ αὐξήσῃ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν σημαντικῶς τὰς συλλογὰς του. Ἐκδραμῶν μέχρι τῶν Βοχιμάων καὶ τῶν Βαχούτων, διασχίσας τὸ Τράνσβαλ καὶ τὸ Νατὰλ συναπεκόμισε ἤλεκτρον, κοράλλιον, βόλους χρυσοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ διαμάντια. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν τοῦ ἀρκοῦσαν. Ἦθελε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν νὰ παραδοθῆ εἰς ἐνδιαφερούσας μελέτας ἐπὶ τῶν λιθωμάτων καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ νεώτερα τινα δείγματα.

Ἡ Ἐπιχείρησις δὲν ἦτο ἀκίνδυνος. Θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ ἐλάμβανε μαζί του τὸν υἱόν του. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος δὲν ἦτο πλέον παιδί. Ἐξ ἄλλου εἶχε ἐπιμείνῃ ὅπως συνοδεύσῃ τὸ πατέρα του. Ἦτο ἓνα ρωμαλέον ἀγόρι ποῦ δὲν ἐφοβεῖτο τὴν κόπωσιν. Πλειστάκις εἰς περιστάσεις ἀμέσου κινδύνου εἶχε δεῖξῃ θάρρος ἀνώτερον τῆς ἡλικίας του. Ἐπὶ πλέον ἠγάπων μετὰ πάθους τὸν πατέρα του καὶ ἐνδιεφέρετο διὰ τὰς ἐργασίας του.

Τὸ καρabiάνι εἶχε διασχίσει ἄνευ ἐμποδίων ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μίαν χώραν ἀξιοθαυμάστως εὐφορον, ὅτε αἰφνης ἡ τοποθεσία ἤλλαξε μορφῆν. Αἱ καλλιερρημμένα γαίαι ἠρραιώθη-

σαν ἔπειτα ἐξηφανίσθησαν τελείως. Εἰς τὸ βάθος, πολὺ μακρὰν ἓνα ὄρος ἐκλείσει τὸν ὀρίζοντα. Πρὸς αὐτὸ διηυθύνετο ὁ Ροδιέ. Τὸ ἐνστικτικὸν τοῦ ἐρευνητοῦ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐκεῖ κάτω θὰ εἴρισκε λίθους, τοὺς χαλαζίας, τοὺς πυρίτας ποῦ ἠγάπα. Οἱ κάφροι, οἱ ὅποιοι ἔως ἐδῶ ἠκολούθουν ἤρεμοι, ἤρχισαν νὰ δεικνύουν σημεῖα ἀνησυχίας. Ὁμίλουν μεταξὺ τῶν μετ' αὐτὸν χαμηλῆν καὶ ἐκοίταζαν κάθε τόσον πρὸς τὰ πίσω ἀναστεναίνοντες.

Ἡ διαγωγὴ αὕτη τῶν Κάφρων ἤρχισε νὰ στενοχωρῆ τὸν Παῦλον, ὁ ὅποιος εἰδοποίησε τὸν πατέρα του.

Ὁ Ροδιέ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Μπὰ! εἶπε, μὴ ἀσχολεῖσαι μὲ αὐτούς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι δεισιδαίμονες εἰς τὸ ἔπακρον. Θὰ ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς καμμία παράδοσις διὰ τὸ μέρος αὐτό: κανένας μάγος, κανένα κακὸν πνεῦμα, ξέρω καὶ ἐγώ; Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ μὴ δώσωμεν προσοχὴν. Αὐτοὶ περιμένουν νὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν. Ἄς σιωπήσωμεν!

Ἡ πορεία ἐξηκολούθησε. Περὶ τὸ δειλινὸν ἐσταμάτησαν χωρὶς νὰ φθάσουν εἰς τὸν σκοπὸν των. Ὁ Ροδιέ ἔδωκε διαταγὴν νὰ στήσουν τὴν σκηνήν. Οἱ κάφροι πλέον σιωπηλοὶ ἀπὸ ἄλλοτε ὑπήκουσαν. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ ἔργον των ἐκάθησαν εἰς κύκλον καὶ ἔφαγον. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ πατήρ του τοὺς παρετήρουν ἀπὸ τὴν σκηνήν.

—Τιῆχουν λοιπὸν; ἐπιθύρισε ὁ Ροδιέ. Αὐτὴν τὴν φορὰν αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια! Ἀσφαλῶς οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ἀκούσῃ διὰ τὸ μέρος αὐτὸ ἀρκετὰ ἡλιθίους ἱστορίας.

—Ἀῦριον, εἶπεν ὁ Παῦλος, θὰ φθάσωμεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ θὰ περάσῃ

ὁ φόβος των. ἂν φυσικά τὰ πνεύματα τοῦ φοβῶνται, δὲν θὰ μᾶς ἔχουν παῖξῃ κανένα κανὸν παιγνίδι.

—Ω! δι' αὐτὸ εἶμαι ἡσυχος.

‘Ο πατήρ καὶ ὁ υἱός· ὁμίλησαν ἔπειτα δι’ ἄλλα πράγματα καὶ ἐτελεύτησαν τὸ φαγητὸν των χωρὶς πλέον νὰ ἀσχοληθῶσι μὲ τὴν συνοδίαν των. Ἦρχετο ἡ νύξ, μία νύξ ὑπέροχος τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε μία θαυμασία σελήνη. Μυριάδες ἀστέρων ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα.

—Πᾶμε νὰ ἴδωμεν τί κάνουν οἱ ἀνθρωπομας! εἶπεν ὁ Ροδιέ ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν σκηνήν.

‘Ο Παῦλος τὸν ἠκολούθησε.

“Ἔξω, οἱ Κάρφοι, σχηματίσαντες κύκλον ἤταν ἔτοιμοι νὰ κοιμηθῶν. Εἰς ἔξ αὐτῶν ἐφύλατε πλησίον μᾶς μεγάλης πυρᾶς ἀπὸ φόβου πρὸς τὰ θηρία. ‘Ο Γάλλος τὸν ἐπλησίασε.

—“Ε! λοιπὸν Κανέα, τὸν ἠρώτησε, πηγαίνουν ὅλα καλά;

—“Οχι, κύριος, ὄχι πολὺ καλά, ἀπήντησεν αὐτὸς, ἡμεῖς ὄχι εὐχαριστημένοι!

—“Ἄλλὰ διατί δὲν εἶσθε εὐχαριστημένοι;

—Διότι κύριος, σὺ θέλεις ὀδηγήσῃς ἡμᾶς πτωχοὺς κάρφους εἰς τὸν μέγαν μάγον!

—Τί εἶναι πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία;

—“Οχι ἱστορία κύριος, πίσω ἀπὸ τὸ ὄρος εἶναι ὁ Τουαλά!

—Ποῖον ὀνομάζεις Τουαλά;

—Αὐτὸς μέγας μάγος, κύριος “Οχι καλὸν ἔδη Τουαλά!.... Αὐτὸς κάμνει τρώγουν πτώχῃ! Κάρφοις τὰ ἔρπετά.

—Ε! λοιπὸν δὲν ὑπάρχει οὗτος ὁ Τουαλάς Ποῖος τὸν εἶδε; Ἀναμφιβόλως σὺ ὄχι;

—“Οχι κύριος.... “Οποῖος εἶδε τὸν μάγον δὲν δύναται ἐπιστρέψῃ. Αὐτὸς φυλάττει αἰχμάλωτον!

Αὐτὸς φονεύει πτωχοὺς κάρφους!

‘Ο Ροδιέ ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν σκηνήν.

Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς μὲ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς! εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον “Ἐχουσι τὴν κεφαλὴν παραγεμισμένην ἀπὸ μύθους, τοὺς ὁποίους μεταβιβάζουν ἀπὸ τὴν μίαν γυνεάν εἰς τὴν ἄλλην καὶ τοὺς ὁποίους θεωροῦν πραγματικοὺς.

—Λοιπὸν κατὰ τὴν ἀντίληψίν σου, αὐτὸς ὁ μάγος;..

—Δὲν ὑφίσταται!... “Η ἂν ὑπῆρξε ἔχουν διηγηθῆ διὰ λογαριασμόν του φαντασιώδεις ἱστο-

ρίας. Ὑπάρχουν πολλοὶ μάγοι εἰς τοὺς μαύρους. Αὐτοὶ τοὺς ἀντιπαθιστοῦν τοὺς ἱερεῖς τοὺς ἱατροὺς καὶ ἀποκτιῶσι ταχέως φήμην διὰ τὰς ταχυδακτυλογραφίας των, τὰς ὁποίας τὸ πλῆθος θεωρεῖ ὡς θαύματα. Ἐὰν ἐπίστρεφον μόλις ἦσαν νὰ ὀμιλοῦν περὶ μάγον εἰς ὠρισμένα μέρη, τότε δὲν θὰ εἶχον προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἐξερεύνησιν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐξ ἄλλου ἐμπρός εἰς ἓνα γεμισμένον πιστόλι καὶ ὁ χειρὸς τερος μάγος γίνεται ἀρνάκι. Ἐχομεν ἀρκετὰ φυσίγγια. ‘Ο Τουαλά, ἂν ὑπάρχῃ θὰ προσκοθῆσῃ νὰ μᾶς κάμῃ φίλους του.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ σοφὸς ἐσεπεάσθη μὲ τὴν κουβέρταν του καὶ χωρὶς τὸν παραμιζρὸν φόβον ἐπεχείρησε νὰ κοιμηθῆ. ‘Ο Παῦλος τὸν ἐμιμήθη καὶ ἀφοῦ τοῦ ἠχῆθη καλὴν νύχτα δὲν ἤργησε νὰ βυθισθῆ εἰς ἓνα βαθύτατον ὕπνον.

Τὴν ἐπομένην, λίαν πρωτὶ, ὁ Ροδιέ ἐξύπνησε τὸ στρατόπεδον. Ἐδωκε ἀμέσως τὴν διαταγὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἀκριβῶς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους πρὸ τοῦ μεγάλου καύσανος. Ἀντιθέτως πρὸς ὅτι ἐφοβεῖτο, οἱ Κάρφοι δὲν ἔκαμαν καμμίαν παρατήρησιν. ‘Ο Κανέα, ὁ φρουρός, ἐδίστασε μίαν στιγμὴν πρὸ τοῦ ἐκκινήσῃ, ἔπειτα ἠκολούθησε τοὺς συντρόφους του.

Αἱ πρῶται ὄραι δὲν ἐσημειώθησαν ἀπὸ κανὲν ἀπρόοπτον. Τὸ μέρος καθ’ ἐκάστην στιγμὴν ἀγριώτερον, ἤτο ἡσυχον. Οἱ Κάρφοι δὲν ὀμιλοῦν. ‘Ο τόπος αὐτὸς, προφανῶς, τοὺς ἔκαμνε ἐντύπωσιν. Ἄν δὲν εἶχαν τὸν φόβον, ὅτι θὰ ἔχαναν τὴν ἀμοιβὴν των καὶ πιθανόν, ἀντεκδικήσεις, ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὸν σοφόν.

Περὶ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν εἶχαν πλησιάσῃ ἀρκετὰ πρὸς τὸ ὄρος, ὥστε γὰ διακρίνον εὐκρινῶς τὸ περίγραμμά του. Ἡ κλιτύς αὐτῆ μοῦ φαίνεται ἀδιάβατος, ἐπιθύρησε ὁ Ροδιέ.

Ἐπειτα ἔδωκε διαταγὴν νὰ σταματήσουν ἐδῶ καὶ ἐπλησίασε τὸν Κανέα.

—Δύναται κανεὶς ν’ ἀνεβῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλευράν; ἠρώτησε.

—Ἐγὼ, δὲν ξεύρω, ἀπήντησε ὁ Κανέας. ποτὲ πτωχοὶ Κάρφοι ἤλθον τόσον μακρὰν!

‘Ο σοφὸς ἀφήκε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἀναπαυθῶν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνέλαβον πάλιν τὴν πορείαν των. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἦσαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ροδιέ διέταξε νὰ στή-

σουν τὴν σκηνὴν ἀποφασισμένους νὰ στρατοπεδεύσῃ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ Κανέα εἰφαινετο νὰ εἶναι πολὺ ἀνήσυχος. Οἱ σύντροφοὶ του διαρωτῶντο μὲ τὸ βλέμμα των. Τὸ μέρος ἐν τούτοις δὲν εἶχε τίποτε τρωμερὸν. Δὲν ἔβλεπον οὐδὲν ἕχνος χωρίου καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἠσθάνοντο οὐδένα φόβον διὰ τὸν ἑαυτῶν των. Ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον ἐφαγώθη μὲ πολλὴν ὄρεξιν κατόπιν ὅλοι ἐξηπλώθησαν διὰ τὸν μεσημβρινὸν ἥπνον.

Ἀφοῦ ὁ πολὺς καύσων εἶχε παρέλθει ὁ Ροδιε ἀνεχώρησε μὲ τὸν Παῦλο ἀφῆσας εἰς τοὺς Κάφρους τὴν φύλαξιν τοῦ στρατοπέδου. Ἡθελε νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ὄρος διὰ νὰ ἀντιληφθῇ μόνος του ἂν ἦ ἄνοδος ἦτο δυνατή.

Δὲν ἤργησε νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ πρώτη του ἐντύπωσις ἦτο καὶ ἡ ὀρθοτέρα. Ἡ κλιτὺς σχεδὸν ἀπόκρημνος, ἦτο παντοῦ ἀδιάβατος.

Κρίμα!... εἶπεν, ποῦ ἰδὲν εὗρομεν καμμίαν ἀτραπὸν. Βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω λιθώματα ποῦ ἐμφανίζονται πολὺ ἐνδιαφέροντα.

—Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ κάμωμεν ὄλον τὸν γύρον, εἶπεν ὁ Παῦλος.

—Αὐτὸ ὅμως θὰ μᾶς ἀπομακρύνει πολὺ καὶ οἱ Κάφροι ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν. Αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Μάγου τοὺς ἔχει ταράξει τὴν κεφαλὴν. Εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ὀπισθεν ἀπὸ τὸ ὄρος κρύπτεται ἕνας θανάσιμος κίνδυνος.

—Τὶ θὰ κάμωμεν λοιπὸν;

—Ξεῦρω καὶ ἐγὼ. Ἄς προχωρήσωμεν ὀλίγον ἀκόμη. Ἰσως εὗρομεν καμμίαν δίοδον διὰ μέσου αὐτῶν τῶν κρημνῶν. Μοῦ στοιχίζει πολὺ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ στρατόπεδόν μας χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τίποτε.

Αἰφνης ὁ Παῦλος ποῦ ἐβράδιζε πρῶτος, ἔστα μάλιστα

—Πατέρα, ἐφώνησε, κοίταξε κάτι περίεργον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς μία σήραγξ!...

Ὁ σοφὸς τὸν ἐπλησίασε μὲ ὀλίγα βήματα. Ἐνας λάκκος ἠνοίγετο εἰς τὸ τεῖχος ἀπὸ γρανίτην καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὰ βάθη του.

—Εἶναι πράγματι περίεργον! ἐμφιθύρισε ὁ ὀρυκτολόγος, ὁ ὁποῖος ἐξήταξε προσεκτικὰ τὸ ἀνοιγμα. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ ὀλισθήσεως τοῦ ἐδάφους καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἀνθρώπινον ἔργον. Ἡ πλανῶμαι ἢ μαῦροι ἐβροθήσαν τὴν φύσιν. Ἡ ὑπόγειος αὐτῆς δίοδος ὀδηγεῖ κάπου ἀναμφιβόλως. Εἰ-

ναι πιθανὸν νὰ διασχίξῃ ὀλόκληρον τὸ ὄρος.

—Ἀλλὰ λοιπὸν δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τὴν ἀκολοιῦθῶμεν. Θὰ εὗρομεν οὕτω τὴν ἄλλην πλεονάν!

—Εἶναι πολὺ πιθανόν! Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀπερισκεψία νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν εἰς τὸ κοίλωμα αὐτὸ χωρὶς ὄπλα καὶ χωρὶς φῶς. Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ λάβωμεν τὰ πιστόλια μας καὶ τὰς λάμπας μας τῆς τσέπης.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια καὶ ἐπανεῦρον πρὸς κάφρους ἀκινήτους μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ ἀχανές. Εἶχον στρέψει τὰ ὄτα πρὸς τὸ ὄρος.

—Σηκωθῆτε! Κανέα, εἶπεν ὁ ἐξερευνητής, θὰ μεταφέρωμεν τὸ στρατόπεδον ἀκόμη μακροτέρων

—Σὺ κύριος θέλεις διασχίσει ὄρος; ἠρώτησε ὁ Κάφρος· αὐτὸ ὄχι καλόν. Εἶναι πολὺς δρόμος διὰ νὰ περικυρτωθῇ ὀλόκληρον τὸ ὄρος.

—Δὲν θὰ τὸ γυρίσωμεν Κανέα;

Ὁ μαῦρος δὲν ἀπήντησε τίποτε. Βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔβασε τὴν σκηνὴν. Τὰ δέματα διανεμήθησαν μεταξύ των καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Παύλου τὸ μικρὸν στρατεύμα ἐπανήρχισέ τὴν πορείαν του.

Ἡ διαδρομὴ ἦτο βραχεῖα ἀλλὰ οἱ Κάφροι ἐβράδιζον μὲ τόσην δυσθυμίαν, ὥστε ἐχρειάσθησαν ἀρκετὸν χρόνον διὰ νὰ φθάσουν. Ἡ γειτονεῖα τοῦ ὄρους τοὺς ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ ἐντύπωσιν ὄχι βέβαια καλὴν!

Ἰσόλις ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σήραγγος ἐσταμάτησαν. Ὁ Κανέα ἀφῆξε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ δέμα τὸ ὁποῖον ἔφερε· ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν μισοσβουμένην ἀπὸ τὸν τρόμον.

—Κύριος δὲν εἶναι καλόν! Αὐτὸ εἶναι ἡ ὀπή τοῦ μάγου!... δὲν εἶναι καθόλου καλόν!..

—Βεβαιώσου Κανέα, εἶπεν ἦσυχια ὁ Ροδιε. Ὁ μάγος δὲν θὰ ἔλθῃ! Ἐχομεν γεμισμένα τὰ πιστόλια μας! Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς! Αὔριον θὰ διασχίσω τὴν σήραγγα μαζὺ μὲ τὸν λόν μου. Ἄν φοβηθῆσαι νὰ με ἀκολουθήσης, νὰ μείνης ἐδῶ. Τὶ λέγουν οἱ συντρόφοί σου;

—Αὐτοὶ, ὄχι εὐχαριστημένοι κύριος... Αὐτοὶ δὲν ἀγαποῦν Τουαλά.. Αὐτοὶ δὲν θέλουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ὄρος.. Αὐτὸ κύριος δὲν εἶναι σήραγξ, αὐτὸ εἶναι ἡ ὀπή τοῦ μάγου!

Εἰ καλὰ Κανέα... θὰ ἴδωμεν αὔριον. Διὰ τῶρα στήσε τὴν σκηνὴν! θὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ!

—Σὺ κύριος... δὲν θέλεις νὰ φύγῃς;
—Ὅχι Κανέα, κάμε, ὅτι σοῦ εἶπα!
Ὁ ὀδηγὸς ὑπέκουσε ἀλλὰ ἀντήλλαξε μὲ τοὺς
συντρόφους του καὶ τὰ βλέμματα τοῦ εἶχαν εἰς
αὐτοὺς ἔναμαγιστὸν μισοτέλεσμα. Ἐνας φοβερὸς
τρόμος διεφάνη εἰς τὰ πρόσωπα των καὶ ὁ

φύλαττε. Καταλιγθεῖς ἀπὸ μίαν ἀόριστον ἀνη-
συχίαν, ὁ σοφὸς ἐπλησίασε τοὺς κοιμημένους.
Δὲν ἦσαν παρὰ δύο μόνον. Τέσσαρες ἀπὸ αὐ-
τοὺς εἶχαν ἐξαφανισθεῖ.

Ὁ Κανέα καὶ ἓνας κάρφος ὀνόματι Νάνκα

Ο ΓΚΑΙΤΕ

Παῦλος ἤρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν πιστότη-
τά των.

Ἡ ἑσπέρα διήλθε ἄνευ ἐπεισοδίων. Πάντως
ὅμως οἱ Κάρφοι ὤμιλουν μεταξὺ των περισ-
σότερον ἀπὸ πρότερον. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὤρ-
γανώθη ἡ στρατοπαίδευσις διὰ τὴν νύκτα.
Ἦναψαν, ὅπως συνήθως, μίαν μεγάλην πυ-
ρὰν, πλησίον τῆς ὁποίας ἠγρύπνησε καθ' ὅλην
τὴν νύκτα, εἰς φύλαξ. Ἐπειτα πάντες ἐσκε-
πάσθησαν μὲ τὰς κουβέρτας των καὶ ἐτοιμά-
σθησαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἦτο περίπου ἡ δευτέ-
ρα ὥρα πρωΐνῃ, ὅτε ἐξύπνησε ὁ Ῥοδιέ. Ἐ-
ξήλθε τῆς σκηνῆς καὶ ἐπιθεώρησε τὸ στρα-
τόπεδον, καθὼς ἔκαμνε κάθε νύκτα. Ἡ πυρὰ
εἶχε σβῆσει σχεδόν, κανεὶς δὲ σκοπὸς δὲν ἔ-

ἔκοιμῶντο, ὁ ἓνας πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ῥοδιέ ἦναψε πάλιν τὴν πυρὰν, ἔπειτα
δὲ ἐκτύπησε τὸν ὄμιον τοῦ ὀδηγοῦ, ὅστις μό-
νος ὤμιλοῦσε μίαν κακὴν γαλλικὴν.

—Κύριος... τί εἶναι; ἠρώτησε ὁ Κανέα, ἐ-
ξυπνήσας.

—Ποῦ εἶναι οἱ σύντροφοί σου;

—Ἐγὼ δὲν ξέρει, κύριος....., αὐτοὶ ἀνεχώ-
ρησαν ἴσως.....! ἔξ αἰτίας τοῦ Τουαλά!

Ὁ Γάλλος ἐθεώρησε περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ.
Ἐγνώριζε τὸν ἀνθρωπὸν του καὶ ἤξερε, ὅτι
δὲν θὰ ἐμάνθανε τίποτε περισσοτέρου.

—Πρόσχε τὴν πυρὰν, εἶπε. Μετὰ μίαν ὥ-
ραν ὁ Νάνκα θὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ.

Ἡ καιάστασις περιπλέκετο, ἀλλὰ δὲν ἦτο
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐγκαταλείπουν τὰ

σχέδια τους.

Μήπως ἐξ' ἄλλου ἦτο καὶ σπουδαῖον τὸ πρῶγμα. Μιά λιποταξία τεσσάρων Μαύρων εἶχον ἤδη φθάσει εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου Ἔνας ὠρισμένος ἀριθμὸς ἀπὸ τὰ δέματα ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Ἦτο τελείως ἀποφασισμένους νὰ μὴ ἀφήσῃ ἡμιτελῆ τὴν ἐπιχειρησίαν του.

Τὴν ἐπομένην λίαν πρῶτ' ὁ Ροδιέ καὶ ὁ υἱὸς του ἦσαν ὄρθιοι. Μετὰ ἓνα πρόχειρον πρόγευμα ἀμφοτέρω ἐξωπλίσθησαν διὰ τὴν ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἐκστρατείαν. Ἐφωδιασμένοι μὲ τὰς λάμπας των καὶ τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας εἰσῆλθον ἀποφασιστικοὶ εἰς τὴν σήραγγα. Ὁ Κανέα καὶ ὁ Νάνκα τοὺς παρετήρουν τρέμοντες νὰ ἐξαφανίζωνται εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄρους.

Δὲν τοὺς εἶχαν ζητήσει τίποτε. Ὁ Ροδιέ ἐγνώριζε ὅτι δὲν τοὺς ἠκολούθουν.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἐπροχώρουν μεθ' ὅλων τῶν δυνατῶν προφυλάξεων, ὁ εἰς ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, διότι ὁ διάδρομος ἦτο στενός. Πάντως ἐπρόκειτο περὶ μίας σήραγγος. Εἰς τὸ βάθος, πολὺ μακρὰν μία λάμψις φωτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ἔξοδον.

—Εἴμεθα εἰς καλὸν δρόμον, εἶπεν ὁ Ροδιέ, μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν διασχίσει τὸ ὄρος καὶ ἔχω πάντα τὸν λόγον νὰ πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ λυπηθῶμεν τοὺς κόπους ποῦ καταβάλλομεν. Εἶναι δυνατόν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐσπέραν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας κομίζοντας πολὺτίμα δειγμάτια.

—Ἡ ἐκδρομὴ θὰ φέρῃ διπλοῦν τὸ κέρδος παρετήρησεν ὁ Παῦλος διότι οἱ σύνδοί μας βλέποντές μας ἐπιστρέφοντας θὰ πεισθῶσιν ὅτι ὁ μάγος των δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ πραγματικότητι.

—Μάλλον ἀπίθανον. Ἀμφιβάλλω πολὺ, ὅτι θὰ σύγκατατεθοῦν νὰ μᾶς ἀκολουθήρουν, ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ χωρὶς αὐτοὺς νὰ κάμωμεν τὴν ἐργασίαν μας.

Ἐξακολούθησαν νὰ βαδίζωσι σιωπῶντες. Ὁ Παῦλος παρ' ὅλον τὸ θάρρος του εἶχε μίαν ἐλαφρὰν ἀνησυχίαν. Ἦσθάνετο μίαν ἀόριστον πίεσιν. Ἦσως νὰ προήρχετο τοῦτο ἀπὸ τὸν ἀραιωμένον ἀέρα τῆς διόδου αὐτῆς, ἴσως καὶ διότι προησθάνετο κανένα κίνδυνον.

Περὶ τὸ μέσον τῆς διόδου ἡ σήραγξ ἐπλάτυνε ἀποτόμως. Ἐσημμάτιζε εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἓνα μεγάλο κοίλωμα. Ὁ διάδρομος ἐπανήρ-

χιζε πάλιν ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος του ἡ φωτεινὴ κηλὶς ἐμεγάλαινε.

Ἄς σταθῶμεν, εἶπεν ὁ Ροδιέ. Αὐτὴ ἡ πορεία εἰς τὴν σκιάν εἶναι ἀρχαῖα κουραστικὴ καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἓνα λίθον.

Εὐθὺς ἀμέσως ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ἡ λάμπα του τοῦ ἀνησυχῶν, ἐνφ' ἓνα φέμιτρον περισφῆξαν τὸ στόμα του τὸν ἠμπόδιζε νὰ φωνάξῃ. Ἐντὸς μίας στιγμῆς ἐδέθη, δύο δὲ ἀόρατα ὄντα τὸν ἐφόρτωσαν εἰς τοὺς ὄμους των.

Ὁ Παῦλος ὑπέστη τὴν αὐτὴν τύχην.

Ἀμέσως κατόπιν ἐκείνοι ποῦ τοὺς ἐπετέθησαν τοὺς ἔφεραν μὲ μεγάλα καὶ ζωηρὰ βήματα πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς σήραγγος.

Αἱ σκέψεις τῶν Εὐρωπαίων κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῆν, δὲν εἶχον τίποτε τὸ εὐχάριστον. Εἰς χεῖρας τίνων ἀνθρώπων εἶχον πέσει; Ποία τύχη τοὺς ἀνέμενε;

Ἡ ἀβεβαιότης των αὐτῇ δὲν ὑπῆρξε μακρῶς διαρκείας. Μετὰ πορείαν ταχείαν εἴκοσι λεπτῶν οἱ μαῦροι ἔφθασαν εἰς τὴν ἔξοδον τῆς σήραγγος, εἰσῆλθον εἰς ἓνα θαμνῶνα καὶ ἐυτάθησαν τέλος ἐνώπιον ἐνὸς μεγάλου δενδροφράκτου.

Ἐκεῖ ἄλλοι μαῦροι φρικτὰ διεστιγμένοι ἠνώθησαν μὲ τοὺς πρῶτους. Ἐγέλων καὶ ἐπῆδον γύρω ἀπὸ τὴν λείαν των μὲ μίαν ἐκχειλιζοῦσαν χαράν.

Οἱ ἀπαίσιοι αὐτοὶ διάβολοι ἐδείκνυον μίαν σειρὰν λευκῶν ὀδόντων ποῦ δὲν εἶχε τίποτε τὸ καθησυχαστικόν καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἠννόησαν ὅτι τοὺς ἐπερίμεναν. Ἡ παρουσία των εἶχεν ἀναγγελθῆ ἀπὸ κατασκόπους. Εἶχον πέσει εἰς μίαν ἐνέδραν. Οἱ μαῦροι ἔπαυσαν πλέον νὰ χοροπηθῶσι καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἀφοῦ ἐσηκώθησαν πάλιν εἰς τὰ χεῖρα διεσκέλισαν τὸν φράκτην εἰς τὸ μέσον ἐνὸς παραληροῦντος πλήθους.

Ὁ ὄχλος αὐτὸς ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέσον ἐνὸς χωρίου, τὸ ὁποῖον ἀπριτίζετο ἀπὸ καλύβας χονδροειδεῖς. Εἰς ἀνθρώπος ὑψηλοῦ παραστατικοῦ ἐνδεδυμένος μὲ πολυχρῶμα πετρὰ ἴσαστο ἐκεῖ ὄρθιος. Εἶχε ἓνα εἶδος στήπτρου εἰς τὴν χεῖρα καὶ οἱ μαῦροι τοῦ ἐπεδαψίλευον βαθῶν σεβασμόν.

Τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτὸ πρόσωπον εἶχεν τὴν κεφαλὴν στολισμένην μὲ πέννας στερεωμένας εἰς τὸ μέτωπον μὲ μίαν ταινίαν. Εἰς τὸ μέσον

της ταινίας αυτής ἦτο καρφωμένον ἓνα διαμάντι μαύρον μεγέθους οὐχὶ συνήθους καὶ λαμπρῶς ἐξαιρειτικῆς.

Αὐτοὶ ποῦ ἔφερον τοὺς αἰχμαλώτους ἀφ' οὗ ἔκλιναν πρὸ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ διαμάντι, ἀπέθεσαν αὐτοὺς εἰς τοὺς πόδας του.

Ἄυτὸς ἐπρόφερε μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι δὲν ἠνόησαν καὶ ἀμέσως τοὺς ἔλυσαν.

Ὁ μέγας μαύρος παρετήρησε τὸν Ρνδιέ καὶ τὸν υἱόν, ἔπειτα εἰς κακὴν Ἀγγλικὴν ἠρώτησε:

—Διατὶ διεσχίσατε τὸ ὄρος;

—Διὰ τὴν ἀναζητήσωμεν λίθους, ἀπήντησεν ὁ σοφός. Ἄποδωσέ μας λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν

μας, διότι δὲν κάμνομεν κακὸν σὲ κανένα. Ὁλοὶ οἱ δικοὶ σου, ἕως ἐδῶ, μᾶς ἐσεβάσθησαν.

—Προσέβαλες τοὺς θεοὺς μας! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχηγός, ἔχω ἀνάγκην τοῦ αἵματός σου διὰ νὰ τοὺς καταπαύνω. Ὁ υἱός σου καὶ σὺ θὰ θυσιαστήτε.

Παρ' ὅλον ὅτι ἦτο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ἐσκιώτησεν.

—Ποῖος εἶσαι λοιπόν; ἠρώτησε σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ὁ μαύρος ἀπήντησε εἰς ἓνα ἄγριον τόνον:

—Ὁ Τουαλά.....!

(Τὸ τέλος εἰς τὴν προσηχῆς)

ΑΝΑΓΚΗ ΝΥΚΤΕΡΙΝΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, ὅτι τὰ διαφόρων βαθμίδων καὶ ποικίλης μορφῆς σχολεῖα οὐδεμίαν ἀπολύτως προσφέρουσιν ἀνθρωπιστικὴν μόρφωσιν, οὐδ' ἐπαγγελματικὴν τοιαύτην εἰς χιλιάδας ὄλλας Ἑλληνοπαιδῶν τὰ ὁποῖα ὄντα ὑποχρεωμένα ὑπὸ τῆς σκληρᾶς εἰσαρμῆνης ἀπὸ τῆς μικροτάτης αὐτῶν ἡλικίας, νὰ ζητῶσιν τὸν ἐπιούσιον διὰ τῆς ἀτομικῆς τῶν ἐργασίας εἰς τὰ διάφορα καταστήματα ὡς μόνον ἐξόδιον τοῦ βίου τῶν φέρουσι τὰς ἐλαχίστας ἐκείνας γνώσεις καὶ μόρφωσιν ἄς ἀπέκτησαν εἰς τὸ τετρατάξιον Δημοτικὸν Σχολεῖον.

Περὶ αὐτῶν οὐδεμία, μέχρι δήμερον, κατεβλήθη φροντίς παρ' οὐδενός.

Καὶ περὶ τούτων θὰ ὀφείλῃ νὰ προνοήσῃ ἡ πολιτεία. Ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν, ὅτι τὸ Κράτος μας πτωχὸν ὡς εἶναι ἀδυνατεῖ ἐνίοτε νὰ προνοῇ περὶ πάντας ἀγαθοῦ ζητήματα.

Θὰ ἦτο ὄμοις καθῆκον ἀπάντων ἡμῶν οἵτινες τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴν καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν τῶν Ἑλληνοπαιδῶν θεωροῦμεν καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίαν καὶ ἐπιβαλλομένην νὰ προνοήσωμεν δι' αὐτῶν καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν τὴν ἰδρυθῆναι νυκτερινῶν σχολῶν καὶ ἀκόμη καὶ κατὰ Κυριακὴν ἐπι

μῖαν καὶ περιδοτέρας ὥρας λειτουργούσων.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι τόσον οἱ κ. κ. προϋστάμενοι, ὅσον καὶ ἡ κοινωνία καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος πολλὰ ἔχουσιν νὰ προσκομισθῶσιν κέρδη οἱ μὲν προϊστάμενοι ἐξ ὑπαλλήλων, ἡ δὲ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος ἐκ πολιτῶν μορφωμένων.

Τὸ Περιοδικὸν μας ρίπτει τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρυθῆναι τοιούτων σχολῶν καὶ ζητεῖ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν ἰδρυθῆναι τῶν, οὕτως ὥστε προδεχῶς ἡ πόλις μας νὰ δύναται νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν πόλεων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν εἰς τὸ ζῆλημα τῆς λειτουργίας ἐν αὐτῇ νυκτερινῶν σχολῶν ἀποκλειστικῶς ἀνθρωπιστικῶν καὶ μορφωτικῶν.

